

A la platja d'Òstia

A pocs quilòmetres de Roma, hi ha la platja d'Òstia, i a l'estiu hi van milers i milers de romans; i a la platja no queda ni una mica d'espai per a fer un forat amb la pala, i l'últim que hi arriba no sap on plantar el para-sol.

Una vegada, va anar a parar a la platja d'Òstia un senyor estrany, d'allò més còmic. Hi va arribar l'últim, amb el para-sol sota el braç, i no va trobar on plantar-lo. Aleshores el va obrir, li va fer un retoc al mànec i tot seguit el para-sol es va enfil·lar pels aires, va sobrevolar els milers i milers de para-sols i va anar a parar just a la vora de la mar, però dos o tres metres per damunt de la punta dels altres para-sols. Aquell senyor tan divertit va obrir la seua cadira i aquesta també es va enfil·lar pels aires. L'home es va seure a l'ombra del para-sol, va traure un llibre i va començar a llegir, respirant l'aire del mar, picantet de sal.

La gent, de primer, no se'n va adonar. Tots estaven sota els seus para-sols, intentant veure un poquet de mar entre els caps dels qui estaven al davant, o fent mots encreuats, per això, ningú mirava cap amunt. Però, de sobte, una senyora va sentir caure alguna cosa sobre el seu para-sol; va pensar que era una pilota, va eixir per escriuassar algun xiquet, va mirar al seu voltant, va mirar enlaire i va veure aquell individu penjat damunt del seu cap. El senyor mirava cap avall i li va dir a la senyora:

- Perdone, senyora, m'ha caigut el llibre. Me'l pot tirar, per favor?

De la sorpresa, la senyora va caure a l'arena, i com que era molt grossa, no es podia tornar a alçar. Els seus parents van córrer a ajudar-la i, la senyora, sense parlar, els assenyalava amb el dit el para-sol volant.

- Per favor – va repetir aquell senyor estrany -, em podríeu tirar el llibre?

- Però que no ho veu, que ha espantat la nostra tia?

- Em sap molt greu, no ho he fet expressament – respongué el senyor.
- Doncs, llavors, baixes d'ahí, que està prohibit.
- De cap manera, a la platja no hi havia lloc i m'he posat aquí. Jo també pague els meus impostos, sap?

Un darrere l'altre, mentrestant, totes les persones de la platja s'havien posat a mirar enlaire i assenyalaven rient aquell banyista extravagant.

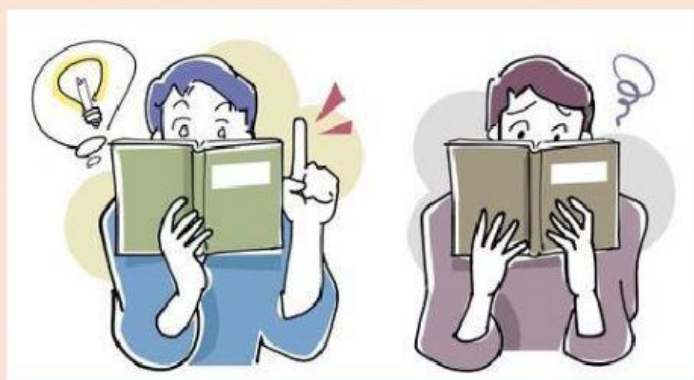
- Mira't aquell – deien -, té un para-sol a reacció.
- Ei! – li cridaven -. Em deixes pujar a mi?

Un xiquet li va tirar el llibre cap amunt i el senyor el fullejava nerviosament per retrobar la pàgina. Després es va posar a llegir tot esbufegant. El van deixar en pau poc a poc. Només els xiquets, de tant en tant, miraven amunt amb enveja, i els més valents cridaven:

- Senyor! Senyor!
- Què voleu?
- Per què no ensenya com es fa per estar així en l'aire?

Però ell esbufegava i tornava a llegir. A la vesprada, el para-sol se'n va anar tot volant, el senyor va aterrar a la carretera al costat de la seua motocicleta, hi va pujar i se'n va anar. Qui sap qui era i qui sap on el devia haver comprat aquell estrany para-sol!

Comprensió lectora

1. Contesta aquestes preguntes sobre la lectura.

- a.- Per què el senyor no va trobar espai a la platja?
- b.- Què fa fer el senyor després de seure a l'ombra del para-sol?
- c. – Que va pensar la dona que havia caigut damunt del seu para-sol?
- d.- Què hi havia caigut realment?
- e.- Quines activitats feien les persones que estaven davall dels para-sols?
- f.- Qui va tirar el llibre cap amunt?
- g.- A la vesprada, on va aterrar el senyor?

2. Ordena aquestes accions segons l'ordre en què apareixen a la lectura.

Un xiquet li retorna el llibre.

El para-sol del senyor vola per damunt dels altres i es para a la vora de la mar.

Un senyor arriba a la platja i no troba espai per seure.
Tota la gent s'adona de la presència del senyor.

El llibre cau damunt del para-sol d'una senyora.

3. Relaciona cada acció amb el personatge que la realitza.

- Ajuden a la seua tia a alçar-se.
- Llança el llibre al senyor.
- Cau a l'arena en veure al senyor.
- Arriba a la platja quan ja no hi ha lloc.
- Demane que els ensenye a estar enlaire.